

Arrest

nr. 52 459 van 6 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 15 juli 2008, verklaart er zich op 7 januari 2010 een tiende maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 2 augustus 2010, verstuurd op 3 augustus 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Ahmadzai, district Surkhrod, in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. U diende hier op 16 juli 2008 een eerste asielaanvraag in. U beweerde dat u door de Amerikanen gevangen genomen werd op verdenking een talibanaanhanger te zijn. U werd overgedragen aan de Afghaanse autoriteiten die u in de Sarpoza-gevangenis in Kandahar opsloten. Door een aanslag van de taliban op de gevangenis kon u vluchten. Op 11 december 2008

werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd in het arrest nr. 24649 van 17 maart 2009. Op 16 april 2009 heeft u hier een tweede asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname op 23 april 2009. Op 29 april 2009 heeft u hier een derde asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname op 14 mei 2009. Op 20 mei 2009 heeft u hier een vierde asielaanvraag ingediend. Deze werd door DVZ afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname op 2 juni 2009. Op 8 juni 2009 heeft u hier een vijfde asielaanvraag ingediend. Deze werd door DVZ afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname op 15 juli 2009. Op 23 juli 2009 heeft u hier een zesde asielaanvraag ingediend. Deze werd door DVZ afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname op 7 augustus 2009. Op 13 augustus 2009 heeft u hier een zevende asielaanvraag ingediend. Deze werd door DVZ afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname op 27 augustus 2009. Op 3 september 2009 heeft u hier een achtste asielaanvraag ingediend. Deze werd door DVZ afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname op 9 oktober 2009. Op 19 oktober 2009 heeft u hier een negende asielaanvraag ingediend die door DVZ werd afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname op 15 december 2009. Op 7 januari 2010 heeft u hier een tiende asielaanvraag ingediend. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan en verwees naar de problemen zoals uiteengezet in de eerste asielaanvraag.

Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen voor. Uw advocaat voegde hieraan een bundel met informatie over de situatie in Nangarhar toe."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- de commissaris-generaal nam op 11 december 2008 een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof werd gehecht aan verzoekers aanhouding en opsluiting en aan zijn verblijf in de Sarpoza-gevangenis van Kandahar. Verzoeker bracht bij zijn tiende asielaanvraag geen nieuwe gegevens aan die deze vaststellingen kunnen wijzigen en verwijst nog steeds naar de problemen die hij voordien had en waarvan is vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn;
- op dit ogenblik is er voor burgers in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht en van artikel 62 van de vreemdelingenwet maar verduidelijkt vervolgens niet op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, volstaat het niet allerlei geschonden rechtsregels op te geven, maar moet bovendien nog genoegzaam worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft miskend (RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Aan deze voorwaarde is niet voldaan wat de hierboven genoemde rechtregels betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig heeft gehandeld door zich te steunen op oude informatie over de veiligheidstoestand in Afghanistan.

Verzoeker voert verder aan dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schendt. Hij stelt dat de commissaris-generaal zijn vervolgingsproblemen niet onderzocht heeft maar louter naar zijn eerdere beslissing verwijst. Verzoeker verwijst naar het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen (BCHV) en stelt dat de commissaris-generaal deze brief niet in zijn motivering heeft opgenomen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen en hem subsidiaire bescherming toe te kennen. Hij voert de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat er geen twijfel is over zijn herkomst en identiteit en de commissaris-generaal aanvaardt dat hij

afkomstig is uit het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. Verder stelt hij dat UNHCR in zijn rapport van juli 2009 de provincie Nangarhar als onveilig beschouwt en dat UNHCR zich niet langer in staat acht om districten als veilig of onveilig aan te duiden, gelet op de veranderlijke aard van het conflict.

3.2. De commissaris-generaal stelt in zijn nota dat uit een actualisatie van de veiligheidstoestand blijkt dat de veiligheidstoestand in Nangarhar in die mate gewijzigd is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal is van oordeel dat verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, rekening houdend met deze ontwikkelingen en met het gegeven dat er niet meteen concrete aanwijzingen zijn om de afkomst, de recente herkomst en het profiel van verzoeker in twijfel te trekken.

3.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aantoont dat de commissaris-generaal een rechtsregel geschonden heeft door het advies van het BCHV niet in zijn motivering te vermelden. De Raad ziet ook niet in welke rechtsregel hier geschonden zou kunnen zijn. Ten overvloede wijst de Raad erop dat hij de bestreden beslissing slechts kan vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid als hij die onregelmatigheid niet kan herstellen. Gelet op zijn volle rechtsmacht kan de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpen en daarbij ook het advies van het BCHV beoordelen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen enkel nieuw gegeven heeft aangebracht met betrekking tot zijn vrees voor vervolging. De commissaris-generaal verwijst dan ook terecht naar zijn beslissing van 11 december 2008 en naar de daarin opgenomen motivering. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het advies van het BCHV. De Raad stelt vast dat het BCHV op bladzijde 4 van zijn advies stelt dat *“de argumentatie uit de motivering van de weigeringsbeslissing (...) met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas (...) nog steeds standhoud[en] wat betreft [verzoekers] vervolgingsvrees en de daaruit voortvloeiende vluchtelingenstatus (...)”*. De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas blijft dan ook onverminderd gehandhaafd. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Tot slot is de Raad van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad heeft in zijn arrest van 17 maart 2009 immers geoordeeld dat verzoeker zijn identiteit, nationaliteit en afkomst niet aantoont: *“Als bewijs van zijn identiteit en zijn nationaliteit legt verzoeker een originele taskara neer die van zijn vader zou zijn, een kopie van een taskara van hemzelf, zijn broer en een originele verkiezingskaart van zijn broer, documenten die volgens verzoeker zijn opgestuurd door zijn broer vanuit Nangarhar (gehoor p. 2). Uit het gehoorverslag blijkt echter dat deze documenten werden opgestuurd vanuit Peshawar, gelet op de enveloppe waarin ze verstuurd werden, dit in tegenstelling tot verzoekers verklaring, zodat de Raad van oordeel is dat aan deze documenten slechts een bijzonder kleine bewijswaarde kan worden gehecht vermits algemeen geweten is dat Afghaanse documenten voor een relatief kleine prijs overal te koop zijn, ook in Peshawar. Verder dient verzoeker een aantal eigendomsdocumenten in. Deze kopieën zijn vooreerst slecht leesbaar en werden per fax doorgestuurd aan een zekere Tariq op het nummer van het OCMW van Brugge op 10 april 2008 terwijl verzoeker zich vluchteling verklaarde op 16 juli 2008. Vermits verzoeker nog niet eens een asielaanvraag had ingediend op het ogenblik dat zijn zogenaamde eigendomsdocumenten werden opgestuurd worden deze documenten niet in overweging genomen en vermoedt de Raad dat verzoeker door het indienen van deze documenten een poging onderneemt om de asielinstanties te misleiden. (...) De aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maakt de verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.”* De Raad is niet bevoegd om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, gelet op het feit dat deze beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien dit bewijselement op het ogenblik van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Verzoeker brengt geen enkel element aan dat een ander licht kan werpen op bovenstaande vaststellingen. Bijgevolg kan in hoofdte van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen. De vraag of

er op dit ogenblik in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet is hier verder dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de vraag of de commissaris-generaal onzorgvuldig heeft gehandeld door zich te steunen op oude informatie over de veiligheidstoestand in Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER